

EL SOL DE JERUSALEM

El Sol començava a baixar però encara feia molta calor. Recolzat en la paret de formigó fumava amb la mirada perduda al terra. Des de aquell terrat es sentia perfectament el gran aldarull del carrer. La gent havia sortit en massa als carrers a primera hora de la nit només saber-se la notícia i encara la festejaven. El desgastat uniforme de campanya de colors caquis i marrons el feia suar de mala manera i la suor li queia pel seu cabell pel roig de tallat militar. Quan el soroll de l'helicòpter es va deixar sentir, encara lluny, ell ja feia estona que l'havia notat i identificat. El soroll del rotor principal i els dos petits propulsors auxiliars de potència del Hauck seixanta quatre eren inconfusibles per a qualsevol soldat de la coalició. Aquests imponents aparells eren els àngels de la guarda per als soldats que estaven a peu de carrer o que, com ell, operaven sols durant dies sobre el terreny. Va tirar la cigarreta i va alçar la mirada. L'helicòpter es va aproximar al punt de recollida amb una gran ventada. El sol l'enlluernava i no li deixava veure bé l'helicòpter maniobrant per aterrar. Es va despenjar el fusell de l'esquena mentre anava cap a l'aparell amb el cap cot mentre feia senyals amb la mà perquè el pilot no parés el motor. Un soldat amb uniforme de campanya diferent al seu el va ajudar a pujar mentre l'aparell s'enlairava ràpidament. El soldat li va donar uns cascos que ell es va posar. Els carrers seguien plens de gent celebrant la fi del conflicte. Seria veritat? Després de tants anys i tants entrebancs, després de tots els morts i el odis, de totes les atrocitats comeses per els dos bàndols, seria possible que aquell vint-i-sis de maig del dos mil vint-i-sis hagués arribat la pau al pròxim orient? Sota seu la gent als carrers, cridant, rient. Dos dies enrere els haurien sobrevolat apuntant-los amb les dues metralladores del Hauck atents a qualsevol moviment sospitosos als carrers o als terrats. Amb quatre anys de servei en aquell conflicte havia vist masses coses i n'havia fet moltes més encara; ell era asèptic. Els palestins celebraven haver aconseguit un estat propi. Els jueus celebraven la més que provable desaparició del poble palestí reduït a unes poques desenes de milers d'habitants, sense l'ajuda de cap gran país al seu darrere el conflicte havia estat molt més cruel per a ells, per això els jueus havien accedit al estat palestí. Jerusalem quedava equitativament repartida per a les diferents faccions religioses en un difícil equilibri que acontentava tothom. Les grans potències occidentals que havien formaven la coalició s'havien erigit com les grans triomfadores que havien pacificat el pròxim orient; això era un toc d'atenció per als països àrabs i musulmans que veien en un occident unit un enemic molt més poderós. Però qui va dir una vegada "Allò que s'aconsegueix per la força només es pot mantenir per la força"? L'helicòpter s'allunyava dels terrats, de la gent, de la ciutat. El sol, ara baix, es volia pondre; gran, imponent, inundant de taronges i ocres aquells paratges secs i deserts. El desert. El silenci del desert ho engolia tot, la guerra, els odis, els països i les religions. Allà, fora de les mil complexitats dels homes, tot era igual: Sorra, sol i silenci; i una sola norma, adaptar-se, si t'adaptaves a ell sobrevivies. Així era el desert, simple, dur, cruel per a qualsevol, sense distincions. Però també meravellós, misteriós, immens. Ell l'havia aconseguit copsar una mica i aquesta mica se la enduria a casa. A casa. De cop es va adonar que tenia por de tornar a casa. El sol ja no es veia, l'helicòpter volava ràpid cap a la base. Va recolzar el cap al canó del seu fusell intentant sentir la presència del desert un cop més, un últim cop.